

Arrest

nr. 64 942 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 4 februari 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 april 2011, aangetekend verstuurd op 28 april 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Vucitern en bent u Kosovaars staatsburger. In 1999 verhuisde u samen met uw familie vanuit Vucitern naar Novi Sad, Servië. Daar schreef u zich in als vluchteling. U leerde uw huidige echtgenoot P. S., (O.V 6.762.757), een Rom uit Servië kennen. Uw familie keerde terug naar Kosovo maar u bleef bij uw echtgenoot wonen. In Servië werd u constant uitgeschilderd voor Albanees. Bovendien kende u de taal niet en was het voor u moeilijk om een arts te raadplegen. Omwille van die redenen keerde u vaak terug naar Kosovo. Meestal woonde u afwisselend een maand in Servië en drie maanden in Kosovo. Een achttal maanden geleden werd u in

Servië opnieuw uitgescholden door een aantal Serviërs. U hield een politiepatrouille tegen en probeerde hen te vertellen wat er gebeurd was maar de politie deed niets. U ging daarna geen officiële klacht indienen omdat u terugkeerde naar Kosovo. Voorts konden uw kinderen in Servië niet naar school. Zo had u uw dochter ingeschreven op school maar zij werden telkens geslagen door andere kinderen waardoor u haar na een twee à drietal maanden niet meer naar school stuurde. U ging praten met de lerares van uw dochter. Zij beloofde dat ze met de familie van de andere kinderen zou praten. De situatie werd echter niet beter en u ging nogmaals met de lerares praten. Zij zei dat het niet meer zou gebeuren maar dat was niet het geval. Uw zoon ging slechts één maand naar de crèche omdat hij de Servische taal niet beheerste. Een jaar geleden ging u bij de dokter in Servië omdat u hevige buikpijn had. De eerste dag kreeg u inspuitingen en na tien dagen moest u naar een polikliniek voor onderzoeken. Na één enkel onderzoek zei de dokter dat hij dacht dat u kanker heeft en hij raadde u aan uw baarmoeder weg te laten halen. Er werd u 75 euro gevraagd voor een verdere behandeling maar u had schrik en weigerde. U ging naar een dokter in Kosovo die verdere onderzoeken wou doen maar toen belde uw echtgenoot u op en zei dat jullie naar het buitenland zouden vertrekken. Op 2 februari 2011 kwam u in België aan alwaar u op 4 februari 2011 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele geboorteakte neer.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de verklaringen van verzoekster in verband met het (niet) bezitten van een Servische registratie zijn niet aannemelijk;
- er kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekster nog regelmatig terugkeerde naar Kosovo;
- verzoekster en haar echtgenoot legden tegenstrijdige verklaringen af omtrent de pesterijen waaraan hun kinderen werden blootgesteld op school en in de crèche; deze problemen zijn bovendien onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;
- in Servië worden anno 2011 redelijke maatregelen getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet; de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- de verklaringen van verzoekster dat de dokters in Servië haar niet hebben onderzocht zoals het hoort omdat ze Roma is, zijn louter blote beweringen die niet gestoeld zijn op objectieve gegevens zodat niet zonder meer gesteld kan worden dat de Servische artsen en medische instellingen medische hulp zouden onthouden hebben dan wel intentioneel nalatig zouden zijn geweest in de medische zorgverlening;
- inzake het ingeroepen incident in het ziekenhuis, dient te worden opgemerkt dat dit een eenmalig incident betrof dat onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch houdt het verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, artikel 1 (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verder voert verzoekster een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en verwijt ten slotte het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout te hebben begaan.

Verzoekster is van mening dat het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door de problemen van verzoekster als onvoldoende zwaarwichtig te beschouwen om gelijk te stellen met vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster herhaalt dat haar problemen wel degelijk dermate ernstig zijn en zij wegens hun Roma afkomst als minderwaardig worden beschouwd door de Servische bevolking en niet erkend worden als lid van de gemeenschap. Verzoekster meent dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat haar problemen te wijten zijn aan hun

origine ofwel het behoren tot een sociale groep en dat uit de door het Commissariaat-generaal aangehaalde informatie blijkt dat er in Servië nog steeds veel discriminatie bestaat tegenover minderheidsgroepen zoals de Roma.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoekster dat haar asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Tot slot is verzoekster overtuigd dat het Commissariaat-generaal het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden bij de genomen bestreden beslissing.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. Het verweer van verzoekster beperkt zich in wezen tot het verwijzen naar de algemene situatie van de Roma in Servië en de vaststelling dat zij omwille van haar behoren tot een bepaalde sociale groep (Roma – Kosovaars staatsburgerschap) gediscrimineerd wordt. Het louter verwijzen naar de algemene situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus, de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

De bestreden beslissing stelde vast dat de verklaringen van verzoekster in verband met het (niet) bezitten van een Servische registratie niet aannemelijk zijn gelet op verzoeksters tegenstrijdige verklaringen hierover. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegden over de pesterijen waaraan hun kinderen werden blootgesteld op school en in de crèche en deze hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster over het feit dat de dokters in Servië haar niet hebben onderzocht zoals het hoort omdat ze Roma is stelde de commissaris-generaal terecht vast dat dit louter blote beweringen zijn die niet gestoeld zijn op objectieve gegevens zodat niet zonder meer gesteld kan worden dat de Servische artsen en medische instellingen medische hulp zouden onthouden hebben dan wel intentioneel nalatig zouden zijn geweest in de medische zorgverlening. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing weerlegt zodat deze onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekster verwijst naar de discriminatie en het gebrek aan integratie van de Roma blijkt uit de bestreden beslissing dat de situatie van de Roma in Servië het gevolg is van een samenloop van verschillende factoren en niet kan herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine. Om te oordelen of de discriminatoire maatregelen een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag uitmaken dienen alle omstandigheden in acht genomen te worden. Een discriminatoire houding kan slechts als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag worden beschouwd als deze systematisch is en dermate ingrijpend dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het herkomstland ondraaglijk wordt. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het beleid van de Servische overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet enkel via wetgeving - de nieuwe Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie en in 2009 werd de wet op het verbod van discriminatie ingevoerd – doch ook via concrete plannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie. Er kan dan ook gesteld worden dat er in Servië een gestage vooruitgang is in het bevorderen van de minderhedenrechten en in het bijzonder van de rechten van de Roma. Er kan bijgevolg in redelijkheid besloten worden dat er in Servië anno 2011 door de Servische overheid redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER